

Ang Pinakamagandang Parol sa Bahay ni Lola Linda

Ni Ryan V. Labana

Hinalukay ko ang lahat ng mga kahon sa kwarto, sinuyod ko ang bawat sulok ng aming lumang aparador, at nang buksan ko ang lumang baul sa sulok ng silid ni lola, nahanap ko rin ang paborito niyang kasuotang panglamig. Nagmadali akong lumabas ng kwarto. Nadatnan ko si Lola Linda na nag-aayos ng aming maliwanag at kumikinang na *Christmas tree*.

“Lola Linda, nandito na po ang paborito niyong *sweat shirt*! Suutin niyo na po,” magiliw kong iniabot sa aking butihing lola ang makulay na damit. Mayroon itong mga pahalang na linya na may iba’t ibang kulay; kulay asul, berde at pula.

“Naku apo, mabuti at nahanap mo ito. Regalo pa ‘to sa akin ng iyong Lolo Rodrigo,” nakangiti niyang sambit.

Kinalas niya ang mga butones nito at marahan niya itong sinuot. Malamig ang simoy ng hangin. Sumasayaw ang mga kurtina sa aming sala. Waring umiindak sa mga tugtuging pamasko. Pagkasuot ay umupo siya sa kanyang tumba-tumba at pinalapit niya ako sa kanya.

“Apo, total ikaw ay nasa ika-apat na baitang na, baka matulungan mo naman akong mag-isip ng magandang konsepto para sa gagawin kong pinakamagandang parol.” Saglit na naputol ang kanyang pagsasalita habang dinadampot ang piraso ng papel sa mesa. Kulubot na ang kanyang mga kamay at malabo na ang kanyang mga mata pero hindi pa rin siya nagpapaawat sa paggawa ng parol upang ilahok sa paligsahan sa plaza. “Nagpadala kasi ng imbitasyon si *Mayor*. Sayang din ang papremyo kung hindi tayo sasali.”

“Lola, ilang pasko na po kayong nananalo sa paligsahang iyan. Panahon na po siguro upang kayo ay magpahinga. Tingnan niyo po at napupuno na rin ang ating bahay ng mga gawa niyong parol noong mga nakaraang taon.”

Muli naming sinulyapan ang mga parol na nakasabit sa kisame, sa bintana, sa pintuan at maging sa terasa. Paborito talaga si lola ng mga tao sa aming lugar dahil sa talento niya sa paggawa ng mga magagandang parol tuwing sasapit ang araw ng kapaskohan. Magaling siyang gumawa ng mga pigura ng anghel, ng bituin, ng araw, ng bulaklak, ng puno ng palma, ng mga prutas, ng bahaghari at ng kung anu-ano pa, gamit lamang ang mga matitibay, matitingkad at makukulay na papel.

“Ang suliranin ko ay ang bagong patakaran sa paligsahan ngayong taon,” pag-agaw pa ni lola ng aking atensyon. “Kailangan daw na *recycled* ang mga materyales na gagamitin. Ano naman kaya, apo ko, ang mga basurang bibihisan ko ng magandang anyo?”

“Lola, huwag na po kayong sumali sa patimpalak na ‘yan. Eh, baka masugatan pa kayo sa paggawa nito,” nababahala kong sambit.

“Kahit naman ako ay tumanda na, ang lakas ko nama’y mananatiling bata,” mapagbiro niyang sambit. “Gusto ko lang namang sumali dahil na-engganyo akong

makagawa ng kakaibang parol. Iyong parol na magiging bukod-tangi sa mga nagawa ko na.”

“Kayo po ang bahala, lola. Basta nandito lang po ako upang tulungan ka,” malugod kong sambit at pagkatapos ay niyakap ko siya.

Nagdaan ang dalawang araw at mukhang wala pa ring nagagawang parol si lola. Madalas siyang dumungaw sa bintana at animo’y kumukha ng inspirasyon sa mga batang nangangaroling, sa mga kumukutikutitap na mga makukulay na ilaw ng aming mga kapit-bahay, sa mga batang may suot na sombrero ni Santa, at sa simoy ng hanging naghahatid ng matamis na amoy ng puto-bumbong.

“Lola, naiinip na po ako. Gusto ko na pong tumulong sa inyo sa paggawa ng parol,” mapagbiro kong sambit. “Baka po, lumaki na ako’t makapagtapos ng elementarya ay hindi pa rin ito nakasabit.”

“Alam ko na!” bigla niyang sambit. “Samahan mo ako kung nasaan ang lumang baul. Naroon ang mga materyales ng gagawin nating parol.”

Tumungo nga kami ni lola sa sulok ng kanyang silid-tulugan. Binuksan ko ang lumang baul.

“Alin po dito ang inyong gagamitin para sa paglikha ng parol?”

“Basta, iabot mo lamang sa akin ang mga materyales na aking kakailanganin.”

Tumango lamang ako’t sinimulan na namin ang masaya at kapanapanabik na gawain.

Dumaan ang tatlong oras at natapos na ni Lola Linda ang paggawa ng magandang parol na ilalahok niya sa plaza. Nagniningning ang aking mga mata habang nakamasid sa isang obra. Ang laso ng damit ni nanay noong bininyagan siya ay nagsilbing ornamanto ng parol. Ang mga matitingkad na palara ay ginamit daw ni

tita Raquel noong sumali ito *cheering squad* noong nag-aaral pa lamang siya sa sekondarya. Nagsilbi namang pantakip sa kawayang ginawang korteng bituin ang balat ng sapatos ni tito Roel. Ginawa ding pandekorasyon ni Lola Linda ang mga medalya ni Tita Rea noong nanalo ito sa patimpalak sa malikaing pagbigkas sa eskwela. Maganda rin ang pagkakasalansan ng mga matitingkad na ipit sa buhok, ng mga lumang damit, ng mga laso ng pagkilala tuwing magtatapos ang klase, ng mga maririkit at maliliit na laruan, at ng kung anu-ano pa. Lubusan akong namangha dahil hindi ito nagmukhang basura. Bagkus, ito ang pinakamagandang parol na aking nakita. Ang lapad ng aking pagkakangiti. Mas lalo akong bumilib sa angking talento ni Lola Linda. Yayakapin ko na sana siya nang mapansin kong lumuluha ang kanyang mga mata.

“Lola, bakit po kayo umiiyak? Sigurado akong mananalo ang ginawa mong parol!”

“Hindi ko naman isasali sa paligsahan ang nabuo nating parol?” malumanay niyang sambit.

“Ho? Bakit po?”

“Isasabit na lamang natin ito dito sa ating maluwag na bintana. Nang sa gayon ay maramdaman man lang natin na kasama natin ang iyong nanay, ang iyong mga tita at ang iyong tito ngayong araw ng pasko.”

Niyakap ko ng mahigpit si lola. Ilang beses ko nang narinig si lola na kinakausap si nanay at sina tito at tita sa telepono. Naglalambing siyang sana ay dumalaw ang mga ito sa kanya ngayong kapaskuhan. Pero marami daw itong pinagkakaabalahan sa Amerika kaya’t ako na lang ang palagi niyang kasama.

“Nandito naman po ako lola. Palagi ko po kayong patatawanin upang palagi kayong masaya.”

“Asus, naglambing pa itong bulinggit na ito,” natatawa niyang sambit. Nagkukulitan kaming dalawa ni lola nang biglang may kumatok sa aming pinto.

“Nay,” biglang napatayo si lola. Animo’y pamilyar ang boses na narinig niya. Hindi pa man namin nararating ang pinto ay bigla itong bumukas at naaninag namin sina Nanay, Tita Raquel, Tita Rea at Tito Roel.

“*Surprise!*” biglang sigawan nila. Natanaw ko ang pagmulagat ng mga mata ni Lola Linda kasunod ang marahang paglundag dahil sa tuwa. Lumundag na rin ako dahil alam kong walang kapantay ang kasiyahang nadarama ni lola. Hindi ko nga namalayang niyayakap na pala ako ni nanay dahil nakatitig lamang ako sa mga nakangiting mata ni lola.

Hindi man sumali si lola sa patimpalak ng pinakamagandang parol, siya naman ang nagwagi sa may pinakamasayang pasko sa taong ito.

Wakas